

گفت‌وگوی «جوان» با ابراهیم رنجبر قهرمان تیرو کمان معلولان و جانبازان جهان و بازی‌های پارا آسیایی که با دعوت به تیم ملی افراد سالم تیر و کمان تجربه متفاوتی این روزها دارد

حضور همزمان در المپیک و پارالمپیک دور از دسترس نیست

اینکه یک ورزشکار با وجود داشتن مشکل جسمی بخواهد یا ملی پوشان سالم رقابت کند و حتی برای کسب سهمیه المپیک و رقابت در بالاترین سطح ورزش جهان، تلاشی کند را باید تقدیر کرد. یکی از این ورزشکاران پارا اده و پر تلاش

که با در این مسیر گذاشته، ابراهیم رنجبر قهرمان تیر و کمان بازی‌های پارا آسیایی و جهان است که مدال‌های رنگارنگ زیادی را در کارنامه‌اش دارد. آخرین آن هم طلای خوش رنگش در اینچئون بود تا یکی از طلایی‌های کاروان غدیر در پارا آسیایی ۲۰۱۴ لقب بگیرد. طلای بازی‌های آسیایی گوانگژو، طلای قهرمانی جهان در سال ۲۰۱۱ و ۲۰۱۲ از دیگر افتخارت رنجبر است. او پس از بازگشت از کره جنوبی با

گفت‌وگو

سعید احمدیان

شما و خانم نعمتی دو ملی پوش تیم تیر و کمان جانبازان و معلولان هستید که به تیم افراد سالم تیر و کمان دعوت شده‌اید و قرار است در رقابت‌های آسیایی و کسب سهمیه المپیک شرکت کنید، تجربه فوق‌العاده و جالبی می‌تواند باشد؟

برای رسیدن به این هدفم برنامه‌ریزی زیادی کرده بودم و خیلی خوشحالم که توانستم با توجه به رکوردی که در انتخابی تیم ملی به دست آوردم و با اعتماد قدراسیون به تیم تیر و کمان افراد سالم دعوت شوم. این آرزوی هر ورزشکاری است که در این سطح بتواند رقابت کند. در حال حاضر هم با توجه به تمریناتی که دارم رکوردهایم تقریباً خوب است و سعی می‌کنم تا شروع مسابقات جایزه بزرگ که چند ماه آینده برگزار می‌شود به شرایط بهتری برسم. در این رقابت‌ها با توجه به اینکه در رنکینگ مؤثر است، بهترین‌های دنیا شرکت می‌کنند و رقابت سختی است. پس از آن‌ها باید برای شرکت در دو مسابقه کسب سهمیه المپیک، که سال آینده برگزار می‌شود، شرکت کنم.

پس می‌خواهید مانند اسکار پیستوریوس **دونده معلول آفریقایی جنوبی که هم در المپیک و هم پارالمپیک لندن شرکت کرد، حضور در دو رقابت بزرگ را تجربه کنید؟** کسب مدال هم می‌تواند این تجربه را به یادماندنی کند.

حضور هم‌زمان در المپیک و پارالمپیک دور از دسترس نیست و اولین هدفم کسب سهمیه المپیک برزیل است. البته ورزشکاران تیر و کمان قدرتمند دنیا در مسابقات کسب سهمیه حضور دارند و این کار را سخت می‌کند. ابتدا می‌خواهم جزو یکی از ورزشکارانی باشم که سهمیه المپیک را به دست بیاورم و بعد از آن است که می‌توانم

ورزش عرصه نمایش توانمندی توأم با اخلاق و جوانمردی است و این دو در کنار هم، جلوه‌های زیبایی به این پدیده بخشیده‌اند.

در این میان وقتی صحبت از ورزش معلولان و فلسفه وجودی آن می‌شود ماجرا کمی فرق می‌کند. حس و حال‌ها خاص‌تر می‌شود و نگاه‌ها تغییر می‌کند، مشکلات بیشتر و تبعیض‌ها

دیدهای کلان‌ریش

وقتی پارالمپیک‌ها پا جای پای المپیک‌ها می‌گذارند

آنها محدودیت نمی‌شناسند

آزاددهنده‌تر می‌شود.

آسیب‌های ورزشی در ورزشکاران معلول، از تنوع و ویژگی‌های خاص برخوردار است. معلولان بخش قابل احترامی از هر جامعه‌ای تلقی می‌شوند و این بخش قابل احترام وقتی بسان ورزشکاران سالم برای افتخار آفرینی تمرکز می‌کنند، انتظاراتی همسو و هم‌تراز نسبت به ورزشکاران سالم دارند. در چند سال اخیر روند رو به رشد ورزشکاران معلول به مراتب بهتر از ورزشکاران سالم بوده است، ورزشکارانی که در این چند سال اخیر بسیار

آزاددهنده‌تر می‌شود.

کلان‌ریش دیدهای

آسیب‌های ورزشی در ورزشکاران معلول، از تنوع و ویژگی‌های خاص برخوردار است. معلولان بخش قابل احترامی از هر جامعه‌ای تلقی می‌شوند و این بخش قابل احترام وقتی بسان ورزشکاران سالم برای افتخار آفرینی تمرکز می‌کنند، انتظاراتی همسو و هم‌تراز نسبت به ورزشکاران سالم دارند. در چند سال اخیر روند رو به رشد ورزشکاران معلول به مراتب بهتر از ورزشکاران سالم بوده است، ورزشکارانی که در این چند سال اخیر بسیار

به نظر می‌رسد در حضور دوباره‌تان در تیم ملی افسرد سالم‌تیر و کمان، تجربه سال ۲۰۰۹می‌تواند کمکتان کند که موفق‌تر باشید. قطعاً همین طور است و نسبت به آن زمان هم با تجربه‌تر شده‌ام و هم پخته‌تر، البته این را هم باید در نظر داشته باشید که تیر و کمان یک رشته خیلی حساس است و آمادگی ذهنی و تمرکز هنگام مسابقه علاوه بر توانایی‌های فنی، نفر برنده را تعیین می‌کند و روز مسابقه خیلی مهم است.

به سال‌ها قبل برگردیم، به روزهای بعد از جانبازی که تصمیم گرفتید به ورزش رو بیاورید و انتخاب شما رشته تیر و کمان بود. درباره آن روزها بیشتر صحبت می‌کنید؟ قبل از جانبازی هم ورزش می‌کردید؟

۱۶ سال داشتم که به جبهه رفتم و قبل از آن زمان زیاد دنبال ورزش نبودم. سال ۶۵در عملیات کربلای ۵ر شلمچه به فیض جانبازی ناقل امدم و پس از آن وقتی جنگ تمام‌شد نزدیک به ۱۰ سال طول کشید تا بهبودی نسبی پیدا کنم. به هر حال با توجه به مشکل جسمانی جانبازان و معلولان، آنها بیشتر از افراد سالم به ورزش احتیاج دارند تا به سمت سالم‌تر شدن پیش بروند. به همین خاطر دهه ۷۰بود که در قراگاه ثارالله با سایر جانبازان ورزش‌هایی مانند وزنه‌باستانی و ویلچررانی را انجام می‌دادیم. تا اینکه جسمانی با سایر نفرات قابل مقایسه نبودم و آنها شرایط بهتری داشتند، توانستم با کسب مدال نقره، اولین مدال برون مرزی رشته ریکرو تیر و کمان را به دست بیاورم.

امکانات و تسهیلات نابرابر و تفاوتی که بین ورزشکاران جانباز و معلول با ورزشکاران سالم گذاشته می‌شود، یکی از اصلی‌ترین انتقاداتی است که مطرح می‌شود. حتماً شما هم این تبعیض‌ها را احساس کرده‌اید.

این توانایی را در خود می‌بیند تا به رقابت با افراد سالم برخیزند.

زهران نعمتی و ابراهیم رنجبر دو مدال آور ورزش ایران در المپیک و آسیا از این جمله‌اند البته ایران در رقابت‌های افراد سالم هم حضور داشته یا اینکه در مقام یک ملی‌پوش به عضویت تیم ملی درآمده باشد. البته ویژگی‌هایی که یک

ورزشکار معلول را در قیاس به یک ورزشکار سالم موفق‌تر می‌کند تمرکز بهتر، اعتماد به نفس بیشتر، تنظیم انگیزختگی، داشتن نگرش مثبت، مصمم بودن، مثبت بودن و متعهد بودن است. ورزشکار معلول و جانبازی که در ورزش خود همواره نفر اول بوده به واسطه موارد گفته شده دوست دارد تا به غیر از جامعه ورزشی معلولان توانایی خود را در بین افراد سالم هم بیازماید. آزمایشی سخت اما شدنی.

در کشور ما نیز هستند معلولان و جانبازانی که

دعوت شدن به تیم افراد سالم تیر و کمان، می‌خواهد شناسش را برای رسیدن به المپیک و کسب سهمیه با رقیبان امتحان کند. رنجبر، جانباز سرافراز کشورمان که در ۱۶ سالگی در عملیات کربلای پنج از ناحیه نخاع و به درجه رفیع جانبازی ناقل امد، پس از درو کردن مدال‌های رنگارنگ در بازی‌های جهانی و پارا آسیایی، این روزها در سایت تیر و کمان مجموعه ورزشگاه آزادی همراه با سایر ملی پوشان سالم تمرین می‌کند و آماده رقابت با حریفانش در مسابقات جایزه بزرگ تیر و کمان می‌شود و البته همچنین دو رقابت کسب سهمیه المپیک که سال آینده برگزار می‌شود. رنجبر در گفت‌وگو با «جوان» از تجربه جدیدش می‌گوید.

به نظر می‌رسد در حضور دوباره‌تان در تیم ملی افسرد سالم‌تیر و کمان، تجربه سال ۲۰۰۹می‌تواند کمکتان کند که موفق‌تر باشید. قطعاً همین طور است و نسبت به آن زمان هم با تجربه‌تر شده‌ام و هم پخته‌تر، البته این را هم باید در نظر داشته باشید که تیر و کمان یک رشته خیلی حساس است و آمادگی ذهنی و تمرکز هنگام مسابقه علاوه بر توانایی‌های فنی، نفر برنده را تعیین می‌کند و روز مسابقه خیلی مهم است.

به سال‌ها قبل برگردیم، به روزهای بعد از جانبازی که تصمیم گرفتید به ورزش رو بیاورید و انتخاب شما رشته تیر و کمان بود. درباره آن روزها بیشتر صحبت می‌کنید؟ قبل از جانبازی هم ورزش می‌کردید؟

۱۶ سال داشتم که به جبهه رفتم و قبل از آن زمان زیاد دنبال ورزش نبودم. سال ۶۵در عملیات کربلای ۵ر شلمچه به فیض جانبازی ناقل امدم و پس از آن وقتی جنگ تمام‌شد نزدیک به ۱۰ سال طول کشید تا بهبودی نسبی پیدا کنم. به هر حال با توجه به مشکل جسمانی جانبازان و معلولان، آنها بیشتر از افراد سالم به ورزش احتیاج دارند تا به سمت سالم‌تر شدن پیش بروند. به همین خاطر دهه ۷۰بود که در قراگاه ثارالله با سایر جانبازان ورزش‌هایی مانند وزنه‌باستانی و ویلچررانی را انجام می‌دادیم. تا اینکه جسمانی با سایر نفرات قابل مقایسه نبودم و آنها شرایط بهتری داشتند، توانستم با کسب مدال نقره، اولین مدال برون مرزی رشته ریکرو تیر و کمان را به دست بیاورم.

امکانات و تسهیلات نابرابر و تفاوتی که بین ورزشکاران جانباز و معلول با ورزشکاران سالم گذاشته می‌شود، یکی از اصلی‌ترین انتقاداتی است که مطرح می‌شود. حتماً شما هم این تبعیض‌ها را احساس کرده‌اید.

این توانایی را در خود می‌بیند تا به رقابت با افراد سالم برخیزند. زهران نعمتی و ابراهیم رنجبر دو مدال آور ورزش ایران در المپیک و آسیا از این جمله‌اند البته ایران در رقابت‌های افراد سالم هم حضور داشته یا اینکه در مقام یک ملی‌پوش به عضویت تیم ملی درآمده باشد. البته ویژگی‌هایی که یک

ورزشکار معلول را در قیاس به یک ورزشکار سالم موفق‌تر می‌کند تمرکز بهتر، اعتماد به نفس بیشتر، تنظیم انگیزختگی، داشتن نگرش مثبت، مصمم بودن، مثبت بودن و متعهد بودن است. ورزشکار معلول و جانبازی که در ورزش خود همواره نفر اول بوده به واسطه موارد گفته شده دوست دارد تا به غیر از جامعه ورزشی معلولان توانایی خود را در بین افراد سالم هم بیازماید. آزمایشی سخت اما شدنی.

ورزشکار معلول را در قیاس به یک ورزشکار سالم موفق‌تر می‌کند تمرکز بهتر، اعتماد به نفس بیشتر، تنظیم انگیزختگی، داشتن نگرش مثبت، مصمم بودن، مثبت بودن و متعهد بودن است. ورزشکار معلول و جانبازی که در ورزش خود همواره نفر اول بوده به واسطه موارد گفته شده دوست دارد تا به غیر از جامعه ورزشی معلولان توانایی خود را در بین افراد سالم هم بیازماید. آزمایشی سخت اما شدنی.

در کشور ما نیز هستند معلولان و جانبازانی که

شیوا نوروزی ۷ تانه

توانایی معلولان را باور کنیم

شعار عجیبی است؛ عجیب از آن جهت که حتی تصور معلولیت هم برای ما دشوار است چه برسد به اینکه بر آن غلبه کنیم و به زندگی عادی باز گردیم. در عین حالی که در جامعه ورزش ما هستند کسانی که این شعار عجیب را به واقعیت تبدیل کرده‌اند.

ورزشکاران معلول و جانباز ایرانی همواره در تمامی عرصه‌های داخلی و بین‌المللی نشان داده‌اند توانایی موفقیت‌ایستادن بر سکوهای قهرمانی را دارند.البته نباید فراموش کرد که همین ورزشکاران برای رسیدن به چنین افتخاراتی چه موانع دشواری را پشت سر گذاشته‌اند. خیلی سخت است که معلول باشید و در جامعه‌ای زندگی کنید که امکانات‌اندکی برای زندگی روزمره شما در نظر گرفته شده باشد. این حمایت کسانی است که به‌رغم شرایط خاص جسمی سختی‌ها را به جان می‌خرند تا به همه ثابت کنند معلولیت محدودیت نیست و آنها هم می‌توانند برای جامعه خود مفید باشند حتی بیشتر از هم‌نوعان سالم!

تمامی این افراد فعال در عرصه ورزش با هدف افتخار آفرینی پا به مسابقات مختلف می‌گذارند. در سال‌های اخیر این ورزشکاران بارها در تورنمنت‌های بین‌المللی با مدال‌های رنگارنگ خود پرچم ایران را به اهتزاز درآورده‌اند. با همه کم و کاستی‌ها و البته تبعیض‌های پرتعدادی که وجود دارد معلولان ورزشکار هرگز ناامیدی به خود راه‌دادند، بر خلاف فوت‌بالیست‌های میلیاردی که زمین و زمان را بهانه ناکامی‌شان قرار می‌دهند معلولان هر تبعیضی را انگیزه موفقیت خود می‌دانند تا شاید مسئولان فکری به حالشان کنند.

ورزشکاران پارالمپیک حتی پا را از این هم فراتر گذاشته‌اند و قصد دارند پا به پای ورزشکاران سالم رقابت کنند. تصمیم زهران نعمتی و ابراهیم رنجبر برای حضور در تیم ملی تیرو کمان و تلاش برای حضور در المپیک ریو پهنانه‌ای شد تا بیش از گذشته به آنها توجه کنیم. دو سال پیش زمانی که دونده آفریقای جنوبی در المپیک لندن پا به پای دیگر مدعیان مدال دوید خیلی‌ها ششوک شدند چرا که اکثر مردم تصور هم نمی‌کنند فردی با معلولیت جسمانی در کنارشان قرار بگیرد و موفق‌تر از آنها ظاهر شود. خوشبختانه حضور موفق پیستوریوس موجب شد تا سایر ورزشکاران معلول نیز به فکر نشان دادن قدرت واقعی خود بیفتند. حالا هم که دو تیرانداز ایرانی قصد دارند به این راه ادامه دهند و افتخاری دیگر برای ورزش کشور رقم بزنند.

در این میان توجه به چند نکته ضروری است. ورزشکاران مامندت‌هاست به خودباوری لازم رسیده‌اند و حالا نوبت مسئولان است که نگاهی مسئولانه‌تر به این قشر زحمکش بیندازند.اینکه مسئولان سرزنش به اردوها آن هم چندروز پیش از اعزام تیم‌ها به مسابقات مهم راجع مدیریت حرف‌های خود می‌دانند همان موضوعی است که ورزشکاران را آزار می‌دهد. حضور در آوردگاه‌های مهم حمایت جدی دست‌اندر کاران ورزش را می‌طلبد، عزمی که در بسیاری از موارد جنبه تشریفاتی و تبلیغاتی پیدای می‌کند. موضوعاتی از این دست در نهایت به ضرر ملی پوشان تمام می‌شود و نتیجه‌ای جز تضعیف روحیه برای ورزشکاران ندارد. حمایت روحی- روانی از ورزشکاران با استعدادان دیگر مواردی است که توجه به آن می‌تواند موفقیت‌های بزرگی را رقم بزند. با در نظر گرفتن شرایط ورزشکاران معلول و جانباز با توجه به رقابت نزدیکی که در تیم‌های ملی وجود دارد بدون شک نعمتی، رنجبر و هر ورزشکاری نیازمند توجه بیشتر مسئولان هستند.

«معلولیت محدودیت نیست» شعاری که روزی خنده‌دار به نظر می‌رسید ولی دیگر نمی‌توان به این شعار خندید. ورزشکاران معلول در چند سال اخیر آقندر خوش درخشیدند که بارها از ورزشکاران سالم پیشی

گرفته‌اند و در بسیاری از مسابقات جور ناکامی آنها را کشیده‌اند. اگرچه هنوز بحث حضور دو تیرانداز معلول کشورمان در تیم ملی تیراندازی با کمان قطعی نشده اما تیردین نعمتی و رنجبر گلم‌مشتی برای پیشرفت ورزشکاران معلول درآهسته‌اند. این دو ورزشکار مدال آواز گراگر راهی هستند که امیدواریم با موفقیت به سرانجام برسد و آوازه آنها بیشتر از قبل در جهان پیچید.

کودک معلولی که سریع‌ترین دونده بدون پای دنیا شد

روزی که اسکار به دنیا آمد، کمتر کسی تصور می‌کرد این کودک معلول بتواند به سریع‌ترین دونده بدون پای دنیا تبدیل شود. اما این کودک به دنیا ثابت کرد که می‌تواند حتی با قهرمانان بزرگ رقابت کند. المپیک ۲۰۱۲ لندن آوردگاهی برای اثبات توانایی‌های او بود.

۲۲نوامبر ۱۹۸۶ در پرتوریا به دنیا آمد که هر دو پای او از زانو به پایین نازکنی (استخوان نازک میان مفصل رانو و پاشنه پا) نداشتند. اتفاقی که هنکه و شیلابشر و مادر آن کودک را که اسکار پیستوریوس نامیده شد را بسیار ناراحت کرد. اما ۱۱ ماه بعد، والدین این کودک طی یک اقدام هراس‌آور و شجاعت بار، تصمیم به قطع هر دو پای اسکار از زانو گرفتند تا او راه رفتن را با پاهای مصنوعی بیاورد. اما پاهای مصنوعی او باعث گوشه‌نشینی او نشد، به طوری که در کودکی به پدرش گفت روزی در سوپر ۱۴

(لیگ حرف‌های راگبی در زلاند نو، استرالیا و آفریقای جنوبی) شرکت خواهد کرد. او با پاهای مصنوعی علاوه بر راگبی در مسابقات واترپولو و تنیس آموزشگاه‌های آفریقای جنوبی هم شرکت کرد. اما در ژانویه ۲۰۰۴ رانوی راست پیستوریوس در زمین راگبی آسیب دید. پزشکان به او توصیه کردند از چمن به روی پیست برود و همین توصیه روند زندگی او را تغییر داد. تنها دو ماه تمرین در دو سرعت زمینه اولین حضور او در مسابقات دو را فراهم کرد که پیستوریوس در یک مسابقه آزاد در استادبوم پیلدیر پیچ‌نوتز با شرکت کرد و صد متر را در زمان حیرت‌انگیز ۱۱۵۱ دوید. هشت ماه بعد او به آن رفت تا در پارالمپیک شرکت کند و در رقابتی سخت با دو دونده آمریکایی مارلون شرلی و وریان فراسور ۱۱.۱۶ ثانیه مدال برنز ۲۰۰۷ متر را به دست آورد و در ۲۰۰۸متر با شکست هر دو آنها و رکورد ۲۱.۹۷ ثانیه نخستین معلولی شد که ۲۰۰ متر را در کمتر از ۲۲ ثانیه دویده‌است. این درحالی بود که پیستوریوس در گروه T۴۴ با معلولان از یک پا رقابت می‌کرد. پیستوریوس مارس ۲۰۰۵ در کنار انسان‌های سالم در رقابت‌های قهرمانی آفریقای جنوبی مسابقه داد، به فینال ۴۰۰ متر راه یافت و ۳۷.۳۴ ثانیه به مقام ششم رسید. او در سال ۲۰۰۷ در همان مسابقات در شهر دوبایان ۴۶.۵۶ ثانیه نایب قهرمان ۴۰۰ متر شد. او در ماه می همان سال در جام جهانی پارالمپیک منچستر دو مدال طلا در ۱۰۰ متر (۱۱.۲۳ ثانیه) و ۲۰۰ متر (۲۲.۰۱ ثانیه) به دست آورد. سال ۲۰۰۶ هم

در آسن، هلند، قهرمانی معلولان جهان سه مدال طلا در ۱۰۰ متر، ۲۰۰ متر و ۴۰۰ متر به‌دست‌آورد. پیستوریوس در نیمه نهایی رکورد ۲۰۰ مترش را با ۲۱.۶۹ ثانیه شکست. (در فینال ۲۱.۸) و در ۴۰۰ متر با ۴۹.۴۲ رکورد جدیدی به جا گذاشت. همان جاقدراسیون جهانی دوومیدانی او برای شرکت در جایزه بزرگ هلسنیکی (یک مسابقه درجه اول دو میدانی) دعوت کرد. البته پیستوریوس

نتوانست در هلسنیکی مسابقه دهد، اما در ۱۳ ژوئیه به رم رفت و در مسابقات گلدن گالارد گروه B در زمان ۴۶.۹۰ دقیقه نقره گرفت، این مسابقه تدارکی برای رقابت اصلی‌اش در شفیلد بود. او دو روز بعد در جایزه بزرگ نورویچ آنین دوید. اما هنگام استارت همانند ژرمی وارنر آمریکایی قهرمان المپیک آن، روی پیست بیست کیلر خورد و ۲۷.۶۵ ثانیه شدم. مسابقه را آنجلو تابلور با ۴۵.۲۵ ثانیه برد. در مارس ۲۰۰۷ نیز برای دومین بار در مسابقات قهرمانی دو میدانی آفریقای جنوبی شرکت کرد و با ۴۶.۵۶ نایب قهرمان ۴۰۰ متر شد. اسکار در آوریل ۲۰۰۷، بالاخره رکورد ۱۰۰ متر مارلون شرلی را شکست. سریع‌ترین انسان بدون پا در مسابقات قهرمانی ناتوانان جسمی آفریقای جنوبی در ژوهانسبورگ ۱۰۰ متر را در ۱۰.۹۱ ثانیه دوید و رکورد ۲۰۰ متر خود را نیز به ۲۱.۵۸ ثانیه کاهش داد. اسکار دو مدال طلای دیگر را هم در ۴۰۰ متر و چهار در ۱۰۰ متر امدادی به گردن آویخت.

هدف اصلی پیستوریوس در سال ۲۰۰۷ این بود که بتواند جواز حضور در بازی‌های المپیک پکن را پیدا کند نه پارالمپیک پکن. او می‌خواست همراه با افراد سالم در المپیک بدود، اما اتحادیه بین‌المللی فدراسیون‌های دوومیدانی مجوز حضور و رقابت او در کنار افراد سالم را نالعو کرد.

IAAF پس از یک دوره آزمایش ویژه در پایان سال ۲۰۰۷ روی پیستوریوس اعلام کرد تیغه‌های فلزی زیر زانوی او که به جای پا عمل می‌کند، حالت فیزی و راجعای داشته و باعث غیرطبیعی بودن دویدن او می‌شود. بنابراین اسکار نمی‌توانست در رقابت‌های المپیک پکن شرکت کند اما او در مقابل این تصمیم ساکت نشست و شکایتش را در مورد اعلامیه جدید اتحادیه بین‌المللی فدراسیون‌های دوومیدانی، به دادگاه عالی داد. بر این اساس ورزش (CAS)، برد، این دادگاه نیز شکایت پیستوریوس را وارد دانست و به او اجازه داد تا با ورزشکاران سالم رقابت کند و پیستوریوس که صاحب چهار مدال طلا و یک مدال برنز پارالمپیک است، سرانجام موفق شد بر این مشکلات غلبه کرده و به المپیک راه پیدا کند. پیستوریوس البته در المپیک لندن موفق به کسب مدال طلا نشد و با توجه به پنج سال زندانی که برای قتل غیرعمد همسرش برای او بریده شد، حضور در المپیک ریو را هم از دست داد. با این وجود او توانست با تلاش فراوان، خود را به سریع‌ترین دونده بدون پا دنیا معرفی کند.

نتوانست در هلسنیکی مسابقه دهد، اما در ۱۳ ژوئیه به رم رفت و در مسابقات گلدن گالارد گروه B در زمان ۴۶.۹۰ دقیقه نقره گرفت، این مسابقه تدارکی برای رقابت اصلی‌اش در شفیلد بود. او دو روز بعد در جایزه بزرگ نورویچ آنین دوید. اما هنگام استارت همانند ژرمی وارنر آمریکایی قهرمان المپیک آن، روی پیست بیست کیلر خورد و ۲۷.۶۵ ثانیه شدم. مسابقه را آنجلو تابلور با ۴۵.۲۵ ثانیه برد. در مارس ۲۰۰۷ نیز برای دومین بار در مسابقات قهرمانی دو میدانی آفریقای جنوبی شرکت کرد و با ۴۶.۵۶ نایب قهرمان ۴۰۰ متر شد. اسکار در آوریل ۲۰۰۷، بالاخره رکورد ۱۰۰ متر مارلون شرلی را شکست. سریع‌ترین انسان بدون پا در مسابقات قهرمانی ناتوانان جسمی آفریقای جنوبی در ژوهانسبورگ ۱۰۰ متر را در ۱۰.۹۱ ثانیه دوید و رکورد ۲۰۰ متر خود را نیز به ۲۱.۵۸ ثانیه کاهش داد. اسکار دو مدال طلای دیگر را هم در ۴۰۰ متر و چهار در ۱۰۰ متر امدادی به گردن آویخت.

هدف اصلی پیستوریوس در سال ۲۰۰۷ این بود که بتواند جواز حضور در بازی‌های المپیک پکن را پیدا کند نه پارالمپیک پکن. او می‌خواست همراه با افراد سالم در المپیک بدود، اما اتحادیه بین‌المللی فدراسیون‌های دوومیدانی مجوز حضور و رقابت او در کنار افراد سالم را نالعو کرد.

IAAF پس از یک دوره آزمایش ویژه در پایان سال ۲۰۰۷ روی پیستوریوس اعلام کرد تیغه‌های فلزی زیر زانوی او که به جای پا عمل می‌کند، حالت فیزی و راجعای داشته و باعث غیرطبیعی بودن دویدن او می‌شود. بنابراین اسکار نمی‌توانست در رقابت‌های المپیک پکن شرکت کند اما او در مقابل این تصمیم ساکت نشست و شکایتش را در مورد اعلامیه جدید اتحادیه بین‌المللی فدراسیون‌های دوومیدانی، به دادگاه عالی داد. بر این اساس ورزش (CAS)، برد، این دادگاه نیز شکایت پیستوریوس را وارد دانست و به او اجازه داد تا با ورزشکاران سالم رقابت کند و پیستوریوس که صاحب چهار مدال طلا و یک مدال برنز پارالمپیک است، سرانجام موفق شد بر این مشکلات غلبه کرده و به المپیک راه پیدا کند. پیستوریوس البته در المپیک لندن موفق به کسب مدال طلا نشد و با توجه به پنج سال زندانی که برای قتل غیرعمد همسرش برای او بریده شد، حضور در المپیک ریو را هم از دست داد. با این وجود او توانست با تلاش فراوان، خود را به سریع‌ترین دونده بدون پا دنیا معرفی کند.